

steig fram við sínum egnu orðum um, hvussu umráðandi tað er, at tær smáu tjóðirnar varðveita sína mentan og sermerki og sjálvstøðu. —

Nei, vælsignaður — far ekki og rósa drotningini
 ov nógv, so halda þey teg bara vera sambands-
 mann omaná alt hitt, tú ert skírdur at vera! —

Jú, men hon Margreta er nú ekki so galin, hon tykist át hava fatað nakað av tí rætta: hvussu umráðandi tað er, at vit smáu fólk og lond finna nakað hjá okkum sjálvum, sum kann byrgja uppfyri og verja, tá ið teir stóru koma og trýsta sína hermegi, sína kommunismu, imperialismu ella kapitalismu inn á okkum. — Jú, jú, hon Margreta, hon hevði helst verið úti á molanum í Havn nú henda morguni, um tað hevði ligið fyri hjá henni! —

»Frygt ej for hvad verden kalder
sin nødvendighed af stål —
anderledes lifligt falder
ord på himlens tungemål«

syngur Grundtvig í einum sangi um, at móðurmál og fólkamentan eru himmalskar gávur, ið eru sterkari enn øll heimsins vápni, sum summi halda vera so neyðug.

Á ja, men Grundtvig og Margreta, tað man heldur ikki vera nakað fyri vestanstevnugestir. — Lat fara.

So taki eg Føroya Fólks songbók upp í hondina, har er kanska okkurt at finna — blaði — lat meg heldur hyggja at onkrum av teimum sangunum, sum ongantið verða sungnir longur.

»Nú er tann stundin komin til handa
á hesum landi,
at vit skulu taka lógvatak saman...«

— ája, það er hasin um at verja málið og sláa alt út-
landskt undir vanga og reka burtur tann
fremmanda arva — kom ikki við honum, so halda
tey bara, at tú aftur tosar um strúthúgvur og
herskip! Nei, so er hesin nokk betri:

»Risin kjoðaði sær eitt vív
— grímt var á at líta:
ývið høvur og langa nös
stóran eygnahvíta.«

Hatta ljóðar spennandi – og meinaleyst sum eitt
trøllaævintyr fyrí børn. Hatta evnið má kunna
viðgerast uttan at nakar fær ilt fyrí hjartað ella í
búkin!

Víðari verður sagt í sanginum um risan og vívið:

»Livdu saman í fleiri ár,
áttu dóttir væna,
skírdi hana Sjóvarmoy;
hon settist út at tæna.

Og tæna skuldi hon drotti ríka
trúliga til sín deyð.»

Sjóvarmoy tænis so hesum ríka drotti í mong ár, hugnaði honum við hørpuslátti og ráddi honum rúnir. Og tó at long tíð gekk í hesi tænastu, so var Sjóvarmoy líka so vøkur og røsk – ei fólnaði hennara búni. Men so kom stríð í drotsins land – tað vóru grímu risarnir, sum herjaðu á, og í tí stríðnum var drottin sjálvur feldur – og neit tað Sjóvarmoy í hjartað, og hon græt sáran. Nú vendi risans sonur sær til Sjóvarmoy og vildi drepa hana eisini, men tá ið hann brá sverðið til hogg, tá kendi hann, hvør hon var, og sverðið gleið honum úr hond. Men tó at hann ikki vildi drepa hese systir sína, sum hevði givið seg í tænastu hjá drotti ríka – og sum gjøgnum hesa tænastu var vorðin góð og vøkur – so vildi hann kortini taka vakurlæran og gleðina og tænastuna frá henni – hann skarðir skarlaksbúnan av henni, brýtur hørpuna sundur og tveitir tey frá sær. Sjóvarmoy tekur tað alt upp, bindir saman og krógvar alt í einum skoti. Ikki er hon deyð, men lívið er henni ikki til nakra gleði longur: sorgarbundin, óvirkin (onga tænastu at røkja) illa hýrd og stúrandi – »og hárið tók at grána« – kortini hevði hon ikki heilt gloymt, hvussu gott lívið var, tá ið hon tænti drotti ríka. Hon fer út í skotið at siggja leparnar av skarlaksbúnanum og stykkini av hørpuni og fleva seg við

minnini — men tá hendir undrið: tá ið hon nertir við skarlaráðunán, verður hann heilur aftur, hørpustykkini grógva saman aftur — og «ung varð væna Sjóvarmoy av dýrgripunum báðum.» — Nú verður livið gott aftur — nú fer hon aftur at tæna «drotti ríka» sum feldur er — við sínum hørpuslátti.

Og S. M. Zachariassen, sum hevur yrkt vísuna um Sjóvarmoy, endar hann við hesi áheitan á okkum:

»Lýðið á tann hørpuslátt,
moyggjar og so kallar:
fornan arv tit goymið væl
innan og uttan hallar.«

— Jú, Thorben, her var nakað at hava til evnið í vestanstevnurøðuni: Ti tað sum umræður hjá okkum er júst at tæna drotti ríka. Skarlaksbúin og hørpan — okkara forni arvir — skal dugna okkum í tænastríði, so at livið her á klettunum skal gerast gott og glæsiligt og stórbært.

Væl vitandi, at vit eiga brøður og systrar, risans børn, ið ikki vilja tæna drotti ríka, men heldur royna at fella hann — tey vilja royna at forða okkum í hesi tænastu, skræða av okkum skarlaksbúnan og bróta hørpuna, so livið gerst kalt og leiðiligt, eingin drotsins tænaasta, heldur trældómur fyrri risar. Tá skulu vit minnast til, at Sjóvarmoy goymdi brotini og leparnar og av teimum vaks fram livið av nýggjum — og hørpan fór at ljóða.

Jú, mín sann, her man fara at vera tilfar í vísuni um Sjóvarmoy til eina vestanstevnureðu. Eg haldi eg fari at seta meg at skriva — hon man fara at vera liðug ti næstu vestanstevnu — og lat okkum øll so ímeðan leggja okkum eina við at kvitta við risarnar og tæna drotti ríka.

»Lýðið á tann hørpuslátt,
moyggjar og so kallar:
fornan arv tit goymið væl
uttan og innan hallar.«

Takk fyri

Thorben Johannesen

Sjónleikaraskeið í gamla »Shakespeares« sjónleikarhúsinum

5 ungir áhugaleikarir úr Føroyum og 5 úr Danmark verða í døgnum 22. juli - 5. august við í einum altjóða tiltaki »EUROPEAN YOUTH THEARTE ENCOUNTER«

ER« í Stratford-upon-Avon, har tey saman við uml. 200 ungfólki úr 20 londum skulu arbeiða við sjónleiki.

Sjónleika- og drama-
pedagogar úr øllum

Europa undirvísa, og
arbeiðið fevnir um: at
dramatisera, sundur-
greina, vísa fram og bera
fram tilfar, tey sjálvi leita
sær fram til í býnum.

Endaliga úrslitið verður

gjört til eina stóra framfærslu á tí gamla, júst umvældða »Shakespeare« sjónleikarhúsinum.

Tað er DATS danska landsfelagið fyri ahugaleikar, har MåF er limur sum fyri, at eitt so stórt tiltak skal koma so nógvum sum gjørligt tilgøðar, hevur boðið føroyingum við. Tey ungudonsku eru úr hvør sínum býi og føroyingarnir ávíkavist úr Klaksvík, Havnini, Kvívík og av Strondum.

Á veg til Onglands varð

skipað fyrri innlæruskeiði í
København, haðani før-
oyingar og danskarir fóru
viðari sum ein bólkur.

Dramaleiðari fyri bólkin er danska Bodil Christensen og ferðaleiðari Ría Tórgarð, sum eisini seinastu 6 vikurnar hefur fyririkað føroyska bólkin til ferðina.

Tiltakið er stuðlað figgi-
arliga av **Danska Menta-**
málaráðnum, **Føroya**
Landsstýri og teim av-
varðandi sjónleikarfeløg-
unum.

Grind

Gjáramorgunin fann Sam eina litla grind í Vestmannasundi. Í Vestmanna er ekki löyvt að drepa grind, og tí varð hon ríkin inn á Miðvág. Grindin varð hildin til klokkan 11, og drápið var skjótt og hampiligt, sigur Marni av Kák, sylsmaður.

90—100 hval voru í grindini.

Farið verður heldur stillisliga nú við grinda-boðum. Mikudagin legði ein grind beinini í Leynum. Hon var 90 hval.